

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Τό είχε ειπεί ο Λιάσκος ο Κοψάς, ο πρώτος του χωριού μπεκρής, και άρνησι καμιά δέν επιδέχεται!

Τήν είχε ολοζώντανη την χάρη της, την νύχτα που κοιμώτανε! Η ίδια ή μελαγχολική Παναγία του εγκαταλελειμένου Μοναστηριού του Αγίου Ιωάννου. Χλωμή, σάν άρρωστη, με τά κατάμαυρα τά μεγάλα μάτια και την γαλάζια της κουκούλα στο κεφάλι. Τόν είχε πλησιάσει και του έδειξε με τά λιανά της δάκτυλα, τά χλωμά κι' άδύνατα σάν κεριά δεκάρικα.

— ... Έκει στην ρίζα της συκιάς, Ήλία. Δέκα σοπιές θά σκάψετε και θά μέ βρήτε. Έχω χρόνια που περιμένο έκει. Η ύγρασία του σάσιου κουραφιού της συκιάς με δοξάζει, κεριά μου ή ρίζες του κλαριού και τά πολέματα και τά μαμούδια του με προσκυνάνε. Χρόνια έχω έκει περιμένοντας τόν άνθρωπο τόν καθαρό, γιά να μέ βγάλη...

— Και είσαι Λιάσκο καθαρός έσύ; ο κόσμος κ'άτι θά είσευρε γιά να ρωτή, αλλά δταν ο Θεός τόν λέει, ποιάς δύναται να είσελθη εις τάς βουλάς του Παντοδυνάμου! Τό έλεγεν άλλως τε και ο Παπάς; Άνεξευρήνεται αι βουλαι του Υψίστου και θαυμαστά τά έργα του! Άφου ή Παναγία εξέλεγε τόν Λιάσκο, γιά την βγάλη από 'κει, μεγάλο και σεβαστό τό θέλημά της!...

χωριό δέν τολμούσε να πατήση εκεί μέσα στών φαντασμάτων τά άνάτορα και τών τραλλών τό άκουσμα...

Έκει λοιπόν στη ρίζα της συκιάς της γέρικης και της ξερης εκρύβετο ή Παναγία...

Τήν άλλη ήμερα που ο ήλιος εξέσταινε τη φύση και άνέβραζε τους χυμούς και έλάμπρυνε την πλάσι, τό χωριό γονατισμένο προσκυνούσε τό άγιο κόνημα, που τό σοσιτό του Παπαράνα έβγαλε....

Παλιά είκόνα και μελαχροινή σάν κατισμένη. Μιά Παναγία μόλις διακρινότανε με τό γερόμενο της κεφάλι, άπάνω στο σώμα του παιδιού της.

Όλοι πέσανε σαστισμένοι και προσκυνούσαν.... Μεγάλο θαύμα τό χωριό και εξαίρετική της θεομήτορας ή ευ-

πρός τόν Βάν Έλισγγ; Αυτό εινε το σωμα της Λουκίας ή κανένas δαίμονας με τη μορφή της;

Φαινόταν σάν επιάλλητη της Λουκίας τό φρικώδες εκείνο σωμα καθώς ήτο ξεπλωμένο μέσα στο φέρετρο, με τά σουβλερά δόντια του, τά αιματοβαμένα του χείλη, που προκαλούσαν ρίγος στο θεατή, όλη εκείνη ή σατανική ύπαρξις που έμοιαζε σά να ειρωνεύοτανε τη γλυκειά αγνότητα της Λουκίας.

Ο Βάν Έλισγγ με τη συνειδημένη του μεθοδικότητα, άρχισε να παύρη διάφορα έργαλεία από τό σάκκο του και να τά τοποθετή μπροστά του. Πήρε μια μικρή λυχνία του λαδιού που την άναψε σε μια γωνιά του κενταφίου, έπειτα τά χειρουργικά του μαχαίρια και τέλος μια στρογγυλή ξύλινη σφήνα, πάχους τριών δακτύλων και μήκους τριών ποδιών. Τη μια άκρη της σφήνας την έκαψε στην φλόγα της λυχνίας και την έκανε σκληρή και μυτερή. Δίπλα της έβαλε μια σφήρα και άφου έκανε όλες τις προετοιμασίες του, ειπε προς εμάς που περιμέναμε άδημονούντες:

— Πριν άρχίσουμε τό έργο μας, επιτρέψατέ μου να σας πώ τό εξής, τό όποιον εινε συμπέρασμα της πείρας τών αρχαίων κι' όλων εκείνων που μελέτησαν τό φαινόμενο τών ζωνέκρων. Μόλις κανείς γίνη ζώνεκρος, ή άθανασία τόν άκολουθεί σάν κατάρα. Δέν πεθαίνει ποτέ άλλα ζή από γενεά σε γενεά και πολλαπλασιάζει τά κακά του κόσμου, κάνοντας άπειρα θύματα. Γιατί όσοι πεθαίνουν από τό κέντημα τών ζωνέκρων γίνονται κι' αυτοί ζώνεκροι και κάνουν τό ίδιο με τους άλλους. Έτσι διαρκώς αυξάνουν οι έπι της γής ζώνεκροι. Φίλε μου Άρθούδος, αν έδινες στη Λουκία τό φλιγμα που σου ζητούσε πριν να πεθάνη ή εκείνο που σου ζητούσε χθές την νύχτα, θά γινόσουν και συ άμα πέθαινες βρυκόλακας και θά ειχες και συ έπ' άπειρον τά θύματά σου. Τό σάδιό της πολυβασανισμένης Λουκίας τώρα μόλις άρχισε. Εύτυχώς κανένα από όσα παιδιά άρπάξε δέν επέθανε ως τώρα' αλλά αν αυτή επιζήση ως βρυκόλακας και τά θύματά της θά πολλαπλασιασθούν κι' αυτή δε θά ήσυχάση ποτέ.

(Άκολουθεί)

νοια!... Η πομπή έκίνησε. Καμαρωτά ο Λιάσκος την πήγαίνε στην εκκλησιά, πρώτος-πρώτος από τό τρομαγμένο πλήθος, που σάν μελίσσι έβούιζε:

— Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον! Κούριε έλέησοσον!!!! Ξαφτισμένες, ή γυναικούλες έβγαίναν εις της αυλής, κρατούσαι κεραμίδα με λιβάνι και άναμένα κάρβουνα. Παρθένες προσκυνούσαν εις τους δρόμους.

— Θάμα έκανε μεγάλη ή χάρη της! Θάμα! — Θά καθαρίση τό χωριό ή Μεγαλόχαρη. Τήν άλλη ήμερα εις την εκκλησία βροχή τά ταξίματα της Παναγίας και του Λιάσκου τό χαρτίλιχη!...

Άρκετές ήμερες, ή ταβέρνης του χωριού άνεβρόσαν από τόν άντί κτυπο του μεγάλου της εικόνας θαύματος. Ο Λιάσκος «έμπληρωθεί» χρημάτων έβύζαινε κρασί, σάν τό ρουμπίνι κόκκινο, από τό βράδυ ως τό πρωί και από τό πρωί έως τό βράδυ...

Πέρασε καιρός, τό θαύμα άρχισε να λησμονηται, δταν άλλος μπεκρής, ο Μπάσης ο Χαράλαμπος, άνειρεύθηκε νέου άγιου θαμμένου. Τόν άγιον Πολύκαρπον, που προστατεύει τά όπωρικά και εύλογά τ' άμπελία. Τό χωριό όλο από φτωχούς κτηματίας συγκελιμένον, συνεταράχθη πάλιν, ο Παπάς έξαναφόρεσε τά πετραχει- λια του και ή γυναικούλες άνα- τρέχισαν από ένα ρίγος ιε- ρόν... τώρα ή ταβέρνης άντή- χσαν από του Μπάση του Χα- ράλαμπος, τά βαθεία Άνατο- λικά τραγοΐδια:

Ός ποτε άχ, ως ποτε βάχ! — ως ποτε κισαβέτι; — ως ποτε θά με τυραννή τό ίδιο σου νέτρι!....

Δέν έπέρασεν ένας μήνας και νέος άγιος στενοχωρηθείς εις τά έγκατα της γής, όπου εκρύ- πτετο, άπεφάσισε να φανερω- θή, εμφανισθείς εις τόν Σμο- λέντζα. Μόλις ήσυχασε και τό σούσουρο αυτό και ο Λιάσκος άνει- ρεύθηκε και τέτατον άγιον. Ήτον καιρός να έλθη και αυτός γιαντι ή συγκομιδή της Παναγίας έστραγγίσθη μέχρι πεντάρας εις τά τα- βέρνια.

Η ευφορία αυτη τών άγιων άρχισε να ένοχλή πλέον τό χωριό. Σχόλια και συζητήσεις έγένοντο. Έπικρούσεις και κατακρίσεις, θεϊκά όργανα και εκδικησεις διεβλέποντο, ότε και πέμπτος άνεράνη ή μάλλον δώδεκα άγιοι μαζί, γιαντι οι δώδεκα άπόστολοι ζητούσαν να φτηρώσουν διά μιας από ένα χωράφι που ήσαν σπαρμένον «άπό του Τούρκου τόν καιρό», καθώς έλεγεν και ο πάλιν ευπνισαθείς θεο- πρόβλητος Μπάσης ο Χαράλαμπος...

Έντρομον τό χωριόν πρό της ούρανίας αυτης μεταναστεύσεως, έτρεξεν εις τού Τολιά τό χωράφι, όπου οι άγιοι Άπόστολοι έπρό- κειν να γουίν. Σύρουσα τά ραβδιά και τά κατακρινόμενα πόδια της ήρολούσθησε τό άλλο πλήθος και ή Ποστόλινα ή Παρεδρίνα, πανήργιος και πέμπτωτος χήρα που ζούσε ζητιανεύοντας στο χωριό! Άλλο από ένα σεσαθρωμένο σπιτάκι, γυμνό και έρημο, που τό ά- φρηνε άνοιχτό δέν ειχε:

— Ο φτωχός και έρημος κλέφτη δέν φοβάται! — Έπ'ήγε λοιπόν και αυή να προσκυνήση τη χάρη τους, συνε- τριμμένη έζήτησε να άσπασθή την είκόνα που τρέμοντες οι χωρικοί κρατούσαν.

— Όχου! Χριστιανοί. Οι άγιοί μου Άπόστολοι! Τό κόνημα που πέσει μου κλέψινε από τό φτωχικό μου! Το πλήθος συνεταράχθη!

— Τήν τραλλή, την παληόγρη, γρουσουζιά θά κάνη! — Άλλά ή Ράφταινα της γειτονιάς ή γλώσσα ή μοναδική και ή Μα- ρίνα ή γειτόνισσα τό βεβαίωσαν. Τότε θυμηθήκαν και οι άλλοι πώς ή Παναγία που βρέθηκε πέρσει μεγάλην ειχε όμοιότητα με τό κό- νημα της ρημοκλησίας του άγίου Στεφάνου, που μυστηριωδώς έχάθηκε!

— Ω της άνομίας τών άνόμων και τών άσεβών, έφώναζεν ο παπάς και έζήτησε τους μπεκρήςδες.

— Όλο τό χωριό έξαλλο έζήτησε να βοή τους μπεκρήςδες που γει- νήκαν άφαντοι!...

— Όποιος θέλει να πιη κρασί, να ιδρώση, στάρι σπέινοντας και όχι είκόνας!...

— Άλλά οι μπεκρήςδες δέν βροθήκαν πουθενά!... — Άπό τότε στο χωριό ουτε άγιοι, αλλά ουτε και διάβολοι ξανα- βήκαν. Ο Λιάσκος, ο Μπάσης, ο Βολιδός και ο Σμολέντζας και τών λοιπών μπεκρήςδων ο χορός, στο χωριό δέν ξαναφάνηκαν!...

— Όπως όμως και αν έχει τό πράγμα, οι άγιοι τό έκαμαν τό θαύ- μα τους.

Τό χωριό τό καθαρίσαν... Σ.σ.σ. Σ.σ.σ.

